Lapſuke pannakſe nüüd riidi husti,
Pajakas üuubere ja krapsti — ta töuſis püsti.
Ei waeſel ei jookſe kuitſuke ſeltſiks eel,
Waid üksi, „Jah, üksi!“ ta õhkab nüüd weel.
Taewas tale lahkeste wastu kül ſinas,
Siiski ta wäetimal warsti on tilguke ninas;
Läns tuul ka mahedaſt' üle maa puhus,
Ta targu hoiab korwi pajaka al pihus.
Tee käib kül talwel üle ſoo ja raba,
Siiski Eedule ſuiſeſt teeſt lühem — mitte üht tiba
Ning üksiudane rõõm on temale ſee,
Et orawad puuſt puuſſe hüppawad kogu ſe tee.
Ja wiimaks, kui määſt ülesminnes metſa wahelt
kiriku jo nägi,
See ütlemata rõõmu ta wäikeſele tegi.
Siiski — kuis ehmatas ja kinni jäi ta hääl,
Kui kiriku koerad nii koledaſt' haukuſid ta peal';
Ometi õnneks — kui ligemal' ſaab — nääb, —
Et õpetaja iſe parajaſt' üle õue lääb.
Ta kogemata lapſe peale ſilmad nüüd lööb
Ning lahkeste terwitab ja küſides hääle peenemaks
teeb:
„Keda ſa otſid, mu lapſuke kena?
Eks õpetaja iſe ole mina? —“
„„Ei härraga põle mull juttu,
Mind läkitadi auuliku proua juure kottu.““
„Siis mine ſiit otſe kohe kööki,

Seal walmistab proua jo õhtu ſööki.“
„„Tänan Teid auulik härra!
Ei ma nüüd enam eſi ära.““
Kui proua jo anniga lapſe nääb,
Siis ſilmad ta kohe taewa poole lööb,
Ja enam, ja ikka enam, ſee rõõmu t'ale teeb,
Et talus ja urtſikus armastus t'ale keeb.
Ta paitab lapſukeſt ja ütleb nüüd:
„Et istu m'u tibuke, kes töid mulle hüüd!“
Nüüd nobeste iſe ta töttab ſahwri
Ja munad ſääb pütti teine pool' kohwri.
Kui ſee oli toimes, ſiis ſaia ta wõtab,
Ja ruttu, ja ruttu piiga korwi ſee matab.
Siis jälle kohe ta piiga juure tuli,
Seſt et õhtu jo warsſi oodata oli.
Seepäraſt ſiis ütles ta lahkeste Eedule:
„Tõtta nüüd lapſuke ruttu kodule!“
Täna ja terwita kodu ema
Ja ütle, et ta kink m'u meeleſt kena.
Jumalaga lapſuke! jää ſinuga inglike,
Kül ſiis lõbuſaste lõpeb ſ'u tee!“
Nüüd Eedu wõtab tänuga korwi
Ja ei teinudki ſamma arrwi.
Aga hädaste oli ta werssta kaks läind
Ja nüüd waſt — ei ennem ep olnud näind,
Et pilweſt — kui kotiga — lumi tuli maha,
Ei wõind ta wäeti jalga jala ette näha.